

tu je tekla žica okrog Ljubljane, vidite
tu so stali nemci s puškami, nemci pijejo
luže in pridejo ponoči z glavami naprej ko spimo
zadnjič smo našli dva v omari za perilo

tretji je ušel, ukradel je šestilo, stopnice
so se povesele pod njim, vrtno ograjo je
moral preplezati. Ko se je vrnil, se je upehan
in bled zrušil na železno posteljo in rekel:

kaka bogata knjižnica, kako dragocene knjige
kaki mastni polži. nemci imajo razvejan um, elektrarne
slovane špikajo s statično elektriko, dokler ne reče car:
pogrom! nemcem odrezat ušesa in jih zaklat!

polja

na meji med pennsylvanio in ohiom
je nebo višje, zemlja bolj zravnanata,
žito ubito se vrača kot čudež,
kot mah in sneg, kot tišina

narava, beseda ki se topi v ustih
kot medenjaki, dolgo vkovana v mrak
se taja pri koreninah, nezaupljiva polja
neme gladine, še vedno ponujajo odsev,

krijejo z mrtvo barvo telo, ki jih ne
ranijo hitri, brezbrizni pogledi opazovalcev.
mlado, ranljivo tkivo je radodarno samo

prijateljem, pobožno ustrezajočim novemu
ravnotežju stvarstva, nežnim dotikom ljubezni,
svetlim poljubom lahnim kot dih

propagandna pesem proti sekanju delov telesa

ne vidim jim obraza, skriti so za gorečim ljubem
nizko letijo, prežijo v travi, zasijejo in poniknejo
zginejo in se nepričakovano pojavijo kot rdeči mrav
kot krišna, kot kolo žage

nekateri so pilepljeni s trebuhom za skale
zvišajo se kot stari časopisi zatlačeni v blato
od avtomobilskih gum, posušeni, spet namočeni
od dežja, z minimalno perspektivo

da jih bo veter dvignil preden bodo sprhnili
nekateri prakticirajo akupunkturo, tepci, ob nepravem
času, ni čudno, da se jim iz želodca naredi prah
popolnoma nerodoviten prah kaleč pogled in sijaj

drugi spet vesijo bombe pred stadione
da bi se ljudje prestrašili bitij, sosedov v nas
jih zatirali, jim odsekali roko
svojo roko, ker ne vedo da se elektrika preliva

kot termiti kadar se naberejo pred reko
in jo preplavajo ne glede na to koliko je široka
sekanje rok je še večja neumnost kot akupunktura
škodljiva navada je ki povzroča paniko in strah

bik

preplavljene doline, je v zvezde prešla moč?
priklenjene zveri, so zvezde z vami?
brazde kovin raztrganih poti
usmerite se vrtinci

kot pepel razžarjen v mraku drgetate polja
kače svobode, usmeri se kri
ustnice otrok, razprite se kot rože
usmerite se prameni reflektorjev žarometov

si signiran bik? rane v ravnotežju ki
kličete dež za slike v nosnicah magnetnih
polj daritve, motijo korenine vihar?

je čas tekel strnjen in tleč za nami
da bi nas izrinil in ovil?
naj torej vdihnemo svečanost?

alžir

o sonce
ščit
o vrtnica
dišeče opne vzplamtele rože
potniki v visokih svetlih avtobusih nad zemljo
stebri, usta mehke gneče, drevo
plamen zublja svobodno korakajočih
raztresenih v gozdovih, sveta lava

o zastave
verige navdušenih ljudi
gosenice ki izrabljate priložnost toplega jesenskega dne
ribe, popust na vlakih

o
vsak stotak ki se razlije
ki obišče pampe
viadukte okorele okorelih streh svetišč
vsak stotak zveni kot kruh, absolutno vsak
pahljače skrite v prepadu
da pretočijo kri vojaki
ožarjeni in omamljeni od duha svobode
pripravljeni na start

barka

krastača in medeni kruh soli
kot ura teče zvon